

Tadeusz Ereciński

[List Prodziekana Wydziału Prawa i Administracji UW]

Palestra 32/10(370), 105-106

1988

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Z Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Warszawie prelekcje wygłosili:

doc. dziekan PWST Aleksandra Górską — Środki ekspresji
aktor Andrzej Szczepkowski — Poprawność i błędy wymowy
aktor Gustaw Holoubek — Sztuka mówienia
mgr Grażyna Matyszkiewicz — Problemy wymowy polskiej.

3. W przeprowadzonej po zakończeniu Studium ankiecie słuchacze-studenci uznali Studium za wyjątkowo dla nich użyteczne tak w zakresie meritum prelekcji jak i w zakresie poznania wybitnych osobowości wykładców. Wyrażono wyraźną sugestią, by corocznie organizować tego rodzaju Studium.

Ze strony organów uniwersyteckich uznanie dla dużej wartości Studium znalazło wyraz w zaproszeniu kierownika Studium adw. H. Pielnińskiego do udziału w ogólnopolskim wielomiesięcznym sympozjum, zorganizowanym od kwietnia 1988 r. przy Wydziale Polonistyki UW przez Ministerstwo Kultury i Sztuki. Udział ten polega na prelekcjach z zakresu retoryki w wymiarze 28 godzin.

adw. H. Pielniński

Po opracowaniu powyższego sprawozdania na ręce adw. dra Wiesława Łukawskiego wpłynął list następującej treści:

*Uniwersytet Warszawski
Wydział Prawa i Administracji
Warszawa, Krakowskie Przedm. 26/28*

Warszawa, dn. 29 czerwca 1988 r.

*Mecenas dr W. Łukawski
Kierownik Ośrodka Badawczego
Adwokatury przy Naczelnej
Radzie Adwokackiej
Warszawa
Al. Ujazdowskie 49*

Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego składa na ręce Pana Mecenasa serdeczne podziękowania wszystkim osobom prowadzącym w tym roku wykłady w ramach konwersatorium „Studium wymowy”. Wykłady te tradycyjnie cieszyły się ogromną popularnością i zainteresowaniem ze strony studentów naszego Wydziału.

Bardzo cenimy sobie fakt, że studenci nasi mogą wysłuchać wykładów wybitnych przedstawicieli palestry, jak również pracowników dydaktycznych Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Warszawie. Szczególnym zainteresowaniem studentów cieszyły się także praktyczne zajęcia w sądzie, które zwłaszcza dla młodszych roczników są często pierwszym kontaktem z sądem

i praktycznym wykonywaniem zawodu. Bylibyśmy zobowiązani za rozważenie możliwości zwiększenia tego typu zajęć w programie studium w kolejnych latach

*Prodziekan
Wydziału Prawa i Administracji UW
Doc. dr hab. Tadeusz Ereciński*

**PROBLEMATYKA DOTYCZĄCA
PRZEPISÓW O ADWOKATURZE
W ORZECZNICTWIE SĄDU NAJWYŻSZEGO
(redaguje Witold Formański, sędzieja SN)**

1.

- a) Wymierzona w postępowaniu dyscyplinarnym rażąco niewspółmiernie łagodna kara w wyniku nierozważenia, że czyn obwinionego zawiera znamiona przestępstwa.
- b) Jeżeli czyn obwinionego zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie karalności przewinienia dyscyplinarnego następuje na podstawie art. 105 k.k. w związku z art. 92 ust. 2 prawa o adwokaturze, to znaczy nie wcześniej niż przedawnienie karne. Nie ma wówczas zastosowania art. 92 ust. 4 prawa o adwokaturze, przewidujący przedawnienie karalności przewinienia dyscyplinarnego po upływie trzech lat od jego popełnienia.

(Z wyroku SN z dnia 25 września 1987 r. I PAN 18/87)¹

Sąd Najwyższy wypowiedział przytoczony pogląd prawny przy okazji rozpoznania sprawy adwokata obwinionego o przewinienie dyscyplinarne, zawisłej w następstwie wniesionej przez Prezesa Naczelnej Rady Adwokackiej rewizji nadzwyczajnej od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego jednej z izb adwokackich. Zagadnienie przedawnienia postępowania dyscyplinarnego wynikło na tle następującego stanu faktycznego:

Rzecznik dyscyplinarny Okręgowej Rady Adwokackiej w A. obwiniał adwokata X o to, że jako adwokat naruszył zasady etyki zawodowej przez to, iż będąc pełnomocnikiem procesowym obywatela Y nie wniósł sprawy do sądu, a następnie wprowadził swego klienta w błąd, przesyłając mu uwierzytelniony przez siebie odpis fikcyjnego wyroku rozwodowego, z którego wynikało, że orzeczono nieprawomocnie rozwód małżeństwa klienta, tj. o przewinienie dyscyplinarne przewidziane w §§ 6 i 53 Zbioru zasad etyki adwokackiej i godności zawodu.

Obwiniony potwierdził stan faktyczny sprawy i oświadczył, że sporządził odpis nie istniejącego wyroku, który nie mógł być wykorzystany do

¹ Nie publikowany.